

ΜΟΥΣΙΚΟΣ

ΚΟΣΜΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

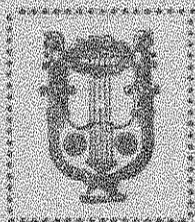
ΜΕΤ' ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΥ ΑΣΜΑΤΙΚΟΥ ΜΕΡΟΥΣ, ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΟΣ ΕΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ, ΠΑΡΑΣΗΜΑΤΙΚΗ,

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ, ΣΧΟΛΙΚΑ ΚΑΙ ΔΗΜΟΤΑ ΑΣΜΑΤΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

† ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ι. ΘΩΓΑΝΗΣ

ΠΡΩΤΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΤΗΣ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α'. ΜΕΡΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

Ἡ θεωρία τῶν τονισμῶν διαστημάτων τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν μουσικῆς (Θ. Φαίδου). — Ἡ μουσικὴ ἀκρότης καὶ αἰσθησις τοῦ νεοῦ καὶ παλαιοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ (Κ. Οἰκονόμου). — Ἡ καὶ ἡμῶς Ἐκκλησιαστικὴ Μουσικὴ κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴν τετραφωνὸν (Τριανταφύλ. Γεωργιάδου). — ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ. — Ἡ κατ' εὐχὴν ἐπικαιρὴν λύσις τοῦ κεφαλαιώδους ζητήματος. — Τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς Βυζαντινῆς Ἑκκλ. Μουσικῆς. (Θ. Φαίδου). — Ἑπιστολιχαὶ διατριβὴ (Νικολάου Παπαγεωργίου). — Σημείωμα περὶ τοῦ μικροῦ Θεωρητικοῦ τοῦ Χρυσάνθου (Κωνστ. Παπαδημητρίου).

Β'. ΜΕΡΟΣ ΑΣΜΑΤΙΚΟΝ

ΔΟΞΑΣΤΙΚΑ τῶν Ἀπόστολων καὶ τῆς Τυρινῆς (Θ. Φαίδου). — Μετὰ τὸν Ν' κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Τριωδίου εἰς ἄγον βαρὺν (Ὁνομασίαν τοῦ Βυζαντινοῦ). — Δοξαυρικά εἰς ἄγον β'. (Ὁνομασίαν τοῦ Βυζαντινοῦ). Ἄξιον δοῖν (Θ. Φαίδου).

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΔΕΛΦ. ΓΕΡΑΡΔΩΝ ΝΟΤΑΡΑ 17

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ-

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΚΑΙ ΣΥΓΚΕΙΜΕΝΟΝ ΕΞ 24-32 ΣΕΛΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

† ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ι. ΘΩΤΑΝΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

ΝΕΑ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ 13 $\frac{2}{2}$

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Συνδρομή έτησία άπαραιτήτως προπληρωτέα.

Διά 12 τεύχη:

Έσωτερικού δραχμαί 100. Έξωτερικού σελλί-
νια 15 ή δολλάρια 4. Διά τούς έν Κων.
σταντινουπόλει γρόσια 350.

Αί συνδρομαί άρχόμεναι άπό τής 1 'Οκτωβρίου έκάστου έτους, προπληρώ-
νται άπέναντι άποδείξεως, παραβολής τήν ύπογραφήν τού Διευθυντού καί τήν
σφραγίδα τού Περιοδικού. Το τίμημα τής συνδρομής τών έν ταίς επαρχίαις
καί τή έξωτερική συνδρομητών άποστέλλεται διά ταχυδρομικής ή τραπεζιακής
έπιταγής πρós τόν Διευθυντήν (Νέα Φιλαδέλφεια, 13 $\frac{2}{2}$ 'Αθήναι).

2

Τά πρós δημοσίευσιν άποστέλλόμενα χειρόγραφα δέν επιστρέφονται.

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤ' ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΥ ΔΙΣΜΑΤΙΚΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΟΣ ΕΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚῃ ΠΑΡΑΣΗΜΑΝΤΙΜῃ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ, ΣΧΟΛΙΚΑ, ΚΑΙ ΔΗΜΟΔΑΝ ΔΙΣΜΑΤΑ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

† ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ι. ΘΩΪΔΗΣ

Πρώην καθηγητῆς τῆς θεωρίας τῆς ἡμετέρας μουσικῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Η Α. ΘΕΙΟΤΑΤΗ ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ Κ. Κ. ΦΩΤΙΟΣ Ο Β'

"Αμα τῷ ἀκούσματι τῆς αἰσίας ἐκλογῆς τῆς Α. Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κου Κου Φωτίου τοῦ Β'. μετ' ἀπεριγράπτου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως ἐσπεύσαμεν νὰ μεταδώσωμεν τὸ εὐφρόσυτον τοῦτο γεγονός τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ «Μουσικοῦ Κόσμου» γράψαντες ἐν τῷ 2ῳ τεύχει περὶ τῆς ἐκλογῆς καὶ ἐνθρονίσεως Αὐτῆς καὶ παραθέντες μετὰ βιογραφικῶν τινων σημειώσεων καὶ φωτογραφίαν Αὐτῆς, ἣν ἔλλειπει ἄλλης, ἐξ Ἀθηναϊκῆς τινος ἐφημερίδος παρελάβομεν.

"Ἦδη ἀποκτήσαντες νεωτέραν Αὐτῆς φωτογραφίαν δημοσιεύομεν αὐτὴν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Μουσικοῦ Κόσμου», οἵτινες, ἐν τῷ προσώπῳ Αὐτῆς θέλουσιν εὖρει ἀναμφιβόλως σθεναρὸν καὶ τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν Μουσικῆς προστάτην καὶ ἐνθερμον προβιβαστήν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ «Μουσικὸς Κόσμος» ὑποβάλλων τῇ Α. Θειοτάτῃ Παναγιότητι εὐλαβὴ συγχαρητήρια, εὐχεται Αὐτῇ ἰσόβιον καὶ εὐκλεᾶ Πατριαρχεῖαν.

Η Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
Κ. Κ. ΦΩΤΙΟΣ Ο Β΄.

Α' ΜΕΡΟΣ

ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΘΕΟΔ. Ι. ΘΩ'ΙΔΟΥ, 9

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΤΟΝΙΑΙΩΝ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΗΜΩΝ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΤΕ ΚΑΙ ΔΗΜΩΔΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὰ διαστήματα εἰσι σύμφωνα ἢ διάφωνα, ὅταν οἱ δύο φθόγγοι δύνανται ἢ μὴ ν' ἀκούωνται συγχρόνως ἄνευ δυσχερόστων ἐντυπώσεως εἰς τὴν ἀκοήν. (Εὐκλείδ. σελ. 81). Καὶ σύμφωνα διαστήματα ἦσαν ἐν ἀρχῇ τὸ διαπασών, τὸ διαπέντε ἢ δισσειών, τὸ διατεσσάρων, ἢ συλλαβὴ καὶ πᾶν διάστημα παραγόμενον διὰ τῆς προσθήκης ἑνὸς τούτων εἰς τὴν διαπασών. Πάντα δὲ ἦν τοῦ διατεσσάρων ἢ τὰ μεσολαβούντα μεταξὺ δύο ἐκ τῶν ἀριθμηθέντων ἐθεωροῦντο ὡς διάφωνα. Τὰ κυριώτερα διαστήματα ἐλάσσονα τοῦ διατεσσάρων ἦσαν τὸ δίτονον, τὸ τριημιτόνιον, ὁ τόνος, τὸ ἡμιτόνιον καὶ τὸ τέταρτον τοῦ τόνου, καλούμενον διέσις. Ὁ Γαυδέντιος (σελ. 11) θεωρεῖ τὴν παρισφονίαν οἷσαν μέσσην μεταξὺ συμφωνίας καὶ διαφορίας.

Τὰ διαληφθέντα σύμφωνα διαστήματα ἔχουσι λόγον ἀριθμητικὸν πρὸς τὸ μήκος τῆς χορδῆς, ὡς καὶ ἀριθμὸν παλμικῶν δονήσεων ὡς ἑξῆς:

Διαστήματα	Μῆκος χορδῆς	Ἀριθμὸς δονήσεων
Διαπασών	1)2	2)1
Διατεσσάρων	3)4	4)3
Διαπέντε	2)3	3)2

Ὁ δὲ τόνος, ὅστις παρήχθη, ὡς εἴρηται, ἐκ τῆς ὑπεροχῆς τῆς διαπέντε πρὸς τὴν διατεσσάρων, ἔχει λόγον ἀριθμητικὸν πρὸς τὸ μήκος τῆς χορδῆς τὸν ἐπλόδοον, ὡς 9 πρὸς 8 ἢ 8)9. Παλμ. δονήσ. 9)8.

Ἄξιον παρατηρήσεως ἔστιν ὅτι ἕκαστος τῶν ἀνωτέρω ἀριθμηθέντων τεσσάρων λόγων εἶνε ἐπιμόριος, διαφερόνσι δηλ. οἱ δύο ὅροι ἑκάστου λόγου ἀπ' ἀλλήλων κατὰ μονάδα.

Ὁ τόνος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διαιρούμενος εἰς δύο, ἀπετέλει δύο ἄνισα ἡμιτόνια, τὸ ἑλαττον καὶ τὸ μείζον. Καὶ τὸ μὲν ἑλαττον ἡμιτόνιον εἶχε λόγον ἀριθμητικὸν πρὸς τὸ μήκος τῆς χορδῆς τὸν 243)256 ἢ 2187)2304 καὶ ἐκαλεῖτο λεῖμμα (*), τὸ δὲ μείζον ἔφερε λόγον ἀριθμητικὸν τὸν 2048)2187 καὶ ἐκαλεῖτο ἀπομὴ (**). «Τὸ δὲ ἡμιτόνιον καλοῦμενον οὐκ ἔστιν ἀκριβὲς ἡμιτόνιον, λέγεται δὲ κοινῶς μὲν ἡμιτόνιον, ἰδίως δὲ λεῖμμα καὶ ἔχει λόγον, δντὰ 243 πρὸς 256». (Γαυδεντ. εἰσαγωγή σελ. 15).

§15).—Τοῦ δὲ λεύματος τὸ λείπον εἰς συμπλήρωσιν τόνου καλεῖται ἀπομὴ, κοινῶς δὲ καὶ αὐτὸ ἡμιτόνιον, ὥστε ἔσται τῶν ἡμιονίων τὸ μὲν μείζον, τὸ

(*).—Τὸ λεῖμμα ὀνομάσθη οὕτω, διότι δύο λεύματα συμπαρακειμένα ἐν τῇ κλίμακᾳ παρουσιάζουσιν ἔλλειμμα μὴ συναποτελοῦντα ἓνα τόνον ἐπλόδοον.

(**).—Ἡ ἀπομὴ εἶνε τὸ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ λεύματος ἐκ τοῦ μείζονος (ἐπλόδοον = 8)9) τόνου ἐπολειόμενον μέρος, εἰσίσκεται δὲ ὁ ἀριθμητικὸς αὐτοῦ λόγος, εἴαν ἐκ τοῦ μείζονος τόνου 8)9 ἀφαιρεθῇ τὸ λεῖμμα διὰ τῆς διαιρέσεως οὕτω 8)9: 243)256—2048)2187.

δὲ ἑλαττον· χρήται δὲ τὸ μὲν διατονικὸν γένος τῷ ἑλαττονι, τὸ δὲ χρωματικὸν ἀμφοτέρους». (Γαυδεν, εἰσαγωγή σελ. 16, § 14).

Ὁ δὲ Ἀριστείδης Κοϊντιλιανὸς δίδωσιν ἡμῖν τὰ κατωτέρω μῆκη τῆς διατασῶν, τῆς διατεσσάρων, τῆς διαπέντε, τοῦ τόνου, τῶν ἡμιτονίων, τῶν τριτημορίων καὶ τῶν τεταρτημορίων. Ἴδου δὲ τί λέγει :

«Λαβόντες οὖν (οἱ παλαιοὶ) δύο χορδὰς, ἀπὸ μονάδος ἀρξάμενοι συνετίθεσαν τοὺς ἀριθμούς· ἐκ μὲν οὖν τῆς ἐτέρας μίαν ὁκτὼν ἐξαριθήσαντες, ἐκ δὲ τῆς λοιπῆς δύο, καὶ τὰς ἀμφοτέρας πᾶρξαντες, τὴν διατασῶν συμφωνίαν εὗρον, καὶ ταύτην ἐν διπλασίονα λόγῳ τυγχάνειν ἀπερήναντο. Πάλιν δ' ἐξ ἄλλης τρεῖς ὁκτὼς ἀποδήσαντες καὶ καθαρῶς μέτροι τῆς χορδῆς, πρὸς τὴν μὲν δευτέραν εὗρον αὐτὴν ἰσχυοῦσαν τὸ διαπέντε, πρὸς δὲ τὴν πρώτην τὸ διατασῶν καὶ διαπέντε· θάτερον μὲν οὖν τριπλασίονα λόγον ἔχειν εἰσῆκασιν, θάτερον δὲ τὸν ἡμιόλιον· πάλιν δὲ ἄλλην προσθέντες χορδὴν καὶ ταύτην ἐκ τεσσάρων ὁκτὼν καθελύσαντες, εὗρισκον πρὸς μὲν τὴν τρίτην ἰσχυοῦσαν τὸ διατεσσάρων ἐν ἐπιτρίτῳ, πρὸς δὲ τὴν δευτέραν τὸ διατασῶν, πρὸς δὲ τὴν πρώτην τὸ δις διατασῶν· τί μὲν οὖν διατεσσάρων ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ θεωρεῖσθαι διωρίζαντο, τὸ δὲ διαπέντε ἐν ἡμιόλῳ, τὸ δὲ διατασῶν ἐν διπλασίονι, ὅς ἐξ ἀμφοῖν ἐστὶ σύνθετος· ὁ μὲν γὰρ 3 πρὸς τὸν 2 τὸν ἡμιόλιον δείκνυσιν, ὁ δὲ 4 πρὸς μὲν τὸν 3 τὸν ἐπιτρίτον, πρὸς δὲ τὸν 2 τὸν διπλασίονα· τὰ δὲ μείζονα διαστήματα πάλιν ἐκ τῆς συνθέσεως τῶν προειρημένων λόγων θεωρεῖται. Βουλῆθέντες δὲ καὶ τοὺς τῶν ἑλαττόνων τοῦ διτόνου καταμαθεῖν λόγους, τόνου τε καὶ ἡμιτονίου καὶ διέσεως, οὕτως ἐποίησαν· εἰδότες γὰρ ὡς ὁ διαπέντε τοῦ διατεσσάρων ὑπερέχει τόνον, συνέθεσαν ἀριθμοὺς κατὰ τὸ ἐξῆς τρεῖς, ὧν δ' μὲν πρῶτος, πρὸς μὲν τὸν δευτέρον ἐπίτρίτον συνέστητος λόγον, πρὸς δὲ τὸν τρίτον τὸν ἡμιόλιον· εἰσὶ δὲ οὗτοι 6, 8, 9. Ὁ μὲν οὖν 8 πρὸς τὸν 6 τὸν ἐπίτρίτον ἔχει, ὁ δὲ 9 πρὸς μὲν τὸν 6 τὸν ἡμιόλιον, πρὸς δὲ τὸν 8 τὸν ἐπὶ γόδσον. Τὸ δὲ διαπέντε τοῦ διατεσσάρων ὑπερέχει τόνον· ἐπὶ γόδσον ὅρα λόγον ἔχειν τὴν τοῦ διαπέντε πρὸς τὸ διατεσσάρων ὑπεροχὴν, ὅπερ ἐστὶ τόνος, ἐθεώρουν.

»Εβουλήθησαν δὲ καὶ τὸν τῶν ἡμιτονίων κατανοῆσαι λόγον. Μεταξὺ δὲ τοῦ 8 καὶ τοῦ 9 μηδενὸς ἀριθμοῦ θεωρουμένων, τοὺς προκειμένους ὁρους διπλασιάσαντες, ἐποίησαν μὲν ἑκκαίδεκα καὶ ὀκτωκαίδεκα, μεταξὺ δὲ τούτων εὗρον ἐμπεσόντα τὸν ἑπτακαίδεκα. Τοῦτον δὲ εἰσῆκασιν αὐρίζεσθαι τὸν τόνον εἰς ἡμιτόνια. Εὗρίσκεται δὲ ταῦτ' οὐκ εἰς ἴσα διαμερούμενα, ἀλλ' ἔς τε μείζον καὶ ἑλαττον. Ὁ μὲν γὰρ 17 πρὸς τὸν 16 τὸν ἑφεκκαίδεκατον ἔχει λόγον, ὁ δὲ 18 πρὸς τὸν 17 οὐκ ἴσον, ἀλλ' ἑλάττω τοῦτον, τὸν ἑφεκκακαίδεκατον δι' αὐτὸν γὰρ καθ' ἡμιτόνιον διαγραφὴ διπλῇ γίνεται τῶν στοιχείων ἐκδεις, ἵν' ὅτε μὲν τοῦτο ἑλαττον ἡμιτόνιον ἴσχειν δεοί, πρὸς τὸ ἔγγιον τὴν ἐπίτασιν ἢ τὴν ἀνεσιν ποιῶμεθα, ὅτε δὲ τὸ μείζον, πρὸς τὸ ἀπωτέροι, ὅθεν καὶ λείμμα τοῦτο τὸ διάστημα διὰ τὸ δυστέκμαρτον τῆς ἰσότητος ἐκάλεισαν οἱ παλαιοί.

»Πάλιν δὲ τοὺς προειρημένους διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας διπλασιάσαντες, εὗρον καὶ τὰς διέσεις, οὐτεμνούσας διχῇ τὸ ἡμιτόνιον. Ἐποίησαν γὰρ 52, 54, 56· μεταξὺ δὲ τούτων πάλιν εἴεροι πίπτουσιν ὅροι, τῶν μὲν 52 καὶ 54 ὁ 53, τῶν δὲ 54 καὶ 56 ὁ 55, ὥστε μεταξὺ 52 καὶ 54 γίνεσθαι δύο διαστήματα, τὸ μὲν ἔχον λόγον ἐπιτριακωστοδεύτερον, τὸ δ' ἐπιτριακωστοτρίτον. Τῶν δὲ 54 καὶ 56 ὁμοίως δύο, τὸ μὲν ἐπιτριακωστοτέταρτον, τὸ δ' ἐπιτριακωστοπέμπτον· ὁρῶμεν δὲ καὶ τὴν τῶν διέσεων φύσιν εἰς ἀνίστα διρημένην· τοῦτον δὲ οὕτως ἔχοντος, σίχαλεπὸν συνιδεῖν ὅτι τὸ διατεσσάρων οὐ συνέστηκεν ἀκριβῶς ἐκ δύο τόνων καὶ ἡμιτονίων». (Ἀριστείδ. Κοϊντιλιανοῦ βιβλ. Γ' σελ. 112—115).

Κατὰ τὸν Ἀριστείδην λοιπὸν ἢ μὲν διατασῶν ἔχει λόγον ἀριθμητικὸν τὸν διπλασίον 1)2, ἢ διατεσσάρων τὸν ἐπίτρίτον 3)4, ἢ διαπέντε τὸν ἡμιόλιον 2)3, ὁ τόνος τὸν ἐπὶ γόδσον 8)9, τὸ μείζον ἡμιτόνιον τὸν ἑφεκκακαίδεκατον 16)17, τὸ ἑλαττον ἡμιτόνιον τὸν ἑφεκκακαίδεκατον 17)18, ἢ α' διέσεις τεταρτημοριαία τὸν ἐπιτριακωστοπέμπτον 35)36, ἢ β' διέσεις τεταρτημοριαία τὸν ἐπιτριακωστοτέταρτον 34)35, ἢ γ' διέσεις τεταρτημοριαία τὸν ἐπιτριακωστοτρίτον 33)34 καὶ ἢ δ' διέσεις τεταρτημοριαία τὸν ἐπιτριακωστοδεύτερον 32)33.

(Ἔσται συνέχεια)

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΚΕΨΙΣ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΟΣ ΛΑΪΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΟΥ

Όποιοδήποτε είδος λαϊκού ήμνων άσματος και άν λάβη τις εις χείρας του πρὸς μελέτην, ήθελε διαπιστώσει μορφολογικῶς—ἀρχιτεκτονικῶς τὰ ἀκόλουθα : τὴν ἵπαρξιν τῶν Ἀραβικῶν Μακάμ και Λιτανῶν—Λιτανείας (*). Δηλαδή : ἡ κατασκευάζει τὸ μουσικόν του ἔργον ὁ Νεοέλλην λαϊκὸς τραγουδιστὴς ἐπαναλαμβάνων καὶ παραλλάσσων (θὰ ἴδωμεν κατωτέρω τοὺς λόγους τῆς ταιαύτης διηγετοῦς ἐπαναλήψεως καὶ παραλλαγῆς) μίαν μελωδικὴν του φράσιν (ἥτις πολλὰς δὲν εἶναι καὶ ἰδιαιτέρα, ἀτομικὴ ἐμπνευσις) ἐξ ὧν σχεδὸν φθογγοσήμων (Μακάματ) ἢ ἐπαναλαμβάνει μετὰ παραλλαγῶν ἢ μὴ. Ἐν μοτίβο ἐκ 3-4 φθογγοσήμων—Λιτανῶν (ἰδιαιτέρως εἰς τὰ Μοιρολόγια, Παιδικὰ, Χορευτικὰ—Παίγνια, Ἐπιτραπέζια κτλ.) μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ὅλου αὐτοῦ ἄσματος. Ἡ ὁλοκλήρωσις δὲ αὐτῆς ἐξαρτῆται ἐκ τῆς χρησιμοποιοῦσεως τοῦ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος δεκαπεντασιλλάβου ἢ σπανίως δύο, συνήθως ἐνὸς στίχου, μετὰ ἢ ἀνευ ἐπιφωνημάτων. Τὸ ὅλον βεβαίως οὕτω συμπληρωμένον ἄσμα, ἐπαναλαμβάνεται δεκάκις, δεκαπεντάκις καὶ λοιπὰς φορὰς κατόπιν, μέχρι συμπληρώσεως τῆς ὅλης πλοσίας καὶ ἀφθόνην στιχουργικῆς παρακαταθήκης.

Ὡς ἐπεξηγήσιν τοῦ φαινομένου αὐτοῦ, δὲν ἔχομεν βεβαίως τίποτε ἄλλο νὰ παρουσιάσωμεν καὶ διαπιστώσωμεν ἢ μίαν βρα-

δύτητα, μουσικὴν νοηρότητα, κόποιαν ἢ ἀργοπορίαν καὶ ἀνικανότητα περαιτέρω σταθερὰς καὶ αὐστηρᾶς μέχρι τέλους ἐκθέσεως καὶ ἐξελέγξεως ἰδεῶν καὶ σκέψεων. Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ ἐξ ἀντιθέτου ὅτι εἶναι αἱ μορφαὶ αὗται τὸ φυσικόν τρόπον τινὰ τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν Variationen τῆς ἀνωτέρας τέχνης, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι, εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν περίπτωσιν αἱ «παραλλαγαὶ» γίνονται ὑπὸ τοῦ συνθέτου συνειδητῶς. Ἄς λεχθῇ δὲ ἐδῶ παρεμπιπτόντως, ὅτι, καὶ σωρεῖται ἄλλη μορφὴ τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς ὡς Περιγραμῶσο, Πασσαμέτσο, Πασσαγκάλια, Σαζῶν (17ος, 18ος αἰών), Μπαλλάντα, Ρόντο, Βιορέλέ, Ραντέλ κτλ. τῶν Τρουβαντούρ, Τρουβέρ καὶ Μιννε-ζενγκερ, da Capo, Λοιζ, Lied, Σονάτα, Ρόντο, Φούγκα κ. ἄ., ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἐπαναλήψεως προηγουμένων θεμάτων ἢ ὁλοκληρῶν μερῶν. Πάντως αἱ ἐπαναλήψεις αὗται εἰς χείρας μεγαλοφυῶν συνθετῶν δὲν ἀφῆρουν ἐντύπωσιν κουραστικὴν ἢ καμιάται κτλ. ἀλλ' ἐξ ἀντιθέτου ἐκ τῆς καταλλήλου ἐκάστοτε χρησιμοποιοῦσεως τῶν μορφῶν αὐτῶν καὶ μερῶν αὐτῆς τελευταίας, δι' αὐτῆς ποικιλοφύροισι δυναμικῆς διαφορᾶς καὶ ἀγωγῆς, διὰ τῆς διαφόρου ἐνορχηστρώσεως, ἐναρμονίσεως, ἀντιστίξεως, ἀλλὰ καὶ τῶν κλιμάκων, ἀποκτῶσιν αἱ ὡς ἄνω μορφαὶ καὶ γενικῶς τὸ μουσικόν τεμάχιον, ἀπὸ ψυχολογικῆς, αἰσθητικῆς καὶ περιεχομένου ἀπόψεως πάντοτε, διαφόρον τρόπον τινὰ μορφήν καὶ οὐσίαν. Μέχρι ποίου δὲ σημείου μεγαλοφυῶς ὁμολογουμένως χρησιμοποιοῦσεως καὶ μεγαλειώδους βεβαίως ἐντυπώσεως, εἶναι δυνατόν νὰ φθάσῃ ὁ Εὐρωπαῖος συνθέτης, διὰ τοῦ μέσου, ἢ μάλλον, μεταχειριζόμενος τὴν ἐπαναλήψιν μιᾶς μουσικῆς φράσεως ἢ ἐνὸς μοτίβου ἐπανειλημμένως, δεικνύει ὁλοκάθαρα ὁ Γερμανὸς μουσικοσυνθέτης Ριχάρδος Βάγνερ εἰς τὰ μουσικοδράματα αὐτοῦ.

Βεβαίως δὲν θὰ ἡδυνάτο τις νὰ ἀναμείνῃ ἀπὸ τὸν λαϊκὸν ἥμιν τραγουδιστὴν ταιαύτην ἐμβάθυνσιν καὶ μεγαλειώδη χρῆσιν τοῦ ἀπλουστάτου ἔστω μέσου μορφο-

(*) Litaneien: Εἶναι ἡ ὡς Ἐπαφὸς κατὰ τοὺς πρώτους Χριστιανικοὺς χρόνους ὑπὸ τοῦ ἐκκλησιαζομένου λαοῦ ἐπαναλαμβάναντο ἐν ἡ πόλιν πάντοτε φράσις «Κύριε, ἐλέησον», «Παναγία Θεομήτορ, ἐλέησον» κτλ., τὰς λειτουργοῦντας. Ἐν μὴ ἐπελθῇ δὲ σύγχυσις μετὰ τοῦ περιεχομένου τῆς γνωστῆς ἐν χρῆσει σήμερον «λιτανείας», σημειοῦμεν ἡμεῖς ἀπλῶς τὴν μετάφρασιν, μεταχειριζόμενοι ὅμως περαιτέρω τὸν Γερμανικὸν ὄρον Λιτανῶν διὰ τὴν γνωστὴν μορφήν τῆς μουσικῆς, τῆς ὁποίας ἐπεξηγήσιν δίδομεν ἀνωτέρω.—Εἰρησθῶ ἐν παροδοῦ ὅτι, ὑπολείμματα τοιαύτης ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπαναλήψεως μιᾶς φράσεως τοῦ ιεροῦ, συναντῶμεν καὶ σήμερον, ὅπως : «Χριστὸς ἀνέστη» «Ἀληθὺς ἀνέστη» ἢ «Ἐκκράνθη καὶ γὰρ κατηργήθη» «Ἐκκράνθη» «Ἐκκράνθη καὶ γὰρ ἐνεπαίχθη» «Ἐκκράνθη» κτλ.

ποιήσεως εἰς τὴν μουσικὴν, ὥς εἶναι αὐτὸ τῆς ἐπαναλήψεως, διότι (καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὴν διαφορὰν τῆς μουσικῆς σχέσεως καὶ αἰσθησεως τοῦ Νεοέλλητος $\lambda \alpha \iota \kappa \omicron \upsilon$ $\tau \rho \alpha \gamma \omicron \upsilon \delta \iota \sigma \tau \omicron \upsilon$ πρὸς τὸν συνάδελφον τοῦ Εὐρωπαίου) ὁ Νεοέλλην ὥς καὶ ὁ Ανατολίτης καὶ τῶν Βαλκανίων λαϊκὸς τραγουδιστής, κατασκευάζει—μορφοποιεῖ τὸ μέλος αὐτοῦ πρωτίστως μελωδικῶς—μελοποιητικῶς, ἐνῶ ὁ Εὐρωπαῖος ἁρμονικῶς. Ὁ τελευταῖος, ὥς κατὰ πλειονότητα καὶ ὁ καλλιτέχνης ἐκεῖ, παραδίδει τὰ ἄσμα-τα αὐτοῦ μὲ παρὰλληλον συσκευασίαν—συγκροτήσιν τῶν μερῶν, ὅτις ἡ τέσσαρς διαστολὰς ἐκάστην περίοδον συμμετρικὴν κατασκευὴν τῶν τελευταίων εἰς τὴν περαιτέρω πορείαν. Sequenz, μὲ οὐχὶ ἀνώμαλα ρυθμικά γένη, μὲ σχέσεις δεσποσύνης—τονικῆς, μὲ αὐστηράν καὶ ἀκριβὴ *Profillierung* τοῦ ἰσχυροῦ μέρους τῶν διαστολῶν καὶ τῶν finale-Schlüsse κλπ. Ὁ Ἕλλην λαϊκὸς τραγουδιστής ἐξ ἀντιθέτου, συγκεντρώνει (φυσικῶς τῷ λόγῳ ἀσυνειδήτως καὶ ἐκ συνήθειας μᾶλλον) ἁλὴν αὐτοῦ τὴν προσοχὴν ἐπὶ μίᾳ ἡχητικῇ πλουσίᾳ μελισματικῇ καὶ διακοσμητικῇ γραμμῇ, κατασκευαζομένης αὐτῆς καὶ ρεούσης ἐκ τῆς πρώτης βασικῆς μελωδικῆς φράσεως—πηγῆς. Κύριος σκοπὸς εἶναι ἡ «γραμμὴ» καὶ ὅχι τὰ ὁρισμένα σχήματα. Ἐργαζόμενος αὐτὸς κατὰ τὸ σύστημα τῶν Ἀραβικῶν Μακάμ ἢ τὴν ἀρχὴν τοῦ Λιτανὰν συστήματος, δὲν ἐνδιαφέρεται ὅτι παραμένει στάσιμος, ἀκίνητος, ὅτι—ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ ἡ χυδαία φράσις—«τὰ ἴδια κοπανᾷς» μουσικῶς, ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ ὅλου ἄσματος. (Διὰ τὰς παρὰλληλὰς του, ὁμιλῶ κατωτέρω). Ὁ Εὐρωπαῖος παραδίδει σταθερὰ καὶ ὁρισμένα σχήματα—«κοντοῦρες», ἐνῶ ὁ Νεοέλλην ἡχητικὰς γραμμὰς. Εἰς τὸν πρῶτον, ἀκοποντες τὴν ἀρχὴν ἐνὸς λαϊκοῦ τοῦ ἄσματος, γνωρίζομεν (οἱ μουσικῶς δεδαίως ἀνεπτυγμένοι) σχεδὸν πάντοτε καὶ τὴν ὅλην πορείαν. Εἰς τὸν δεύτερον ὅμως πο-τέ!

Ὁ Νεοέλλην ἐπαναλαμβάνει καὶ παραλάσσει ἀτομικιστικῶς (πάντως ἢ μελοποιητικῇ γραμμῇ αὐτοῦ καὶ αἱ παρὰλληλαί ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ποιητικὸν κείμενον, τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἄδει, τὸ περιβάλλον καὶ ἀπὸ τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ «μουσικὴν ἱκανότητα») ἐνῶ ὁ Εὐρωπαῖος περισφίγγει,

περισφίγγει, παραδίδει ὁρισμένον κατί. Μία ὁποιαδήποτε συγκροτὴς Εὐρωπαϊκοῦ λαϊκοῦ ἄσματος μεθ' Ἑλληνικοῦ, ἀποδεικνύει τὸ ἐμπράγματον τῶν ἀνωτέρω ἐκτε-θέντων.

Καὶ γεννῶνται τώρα αἱ ἐξῆς ἐρωτή-σεις : Ποῖα εἶναι τὰ αἷτια τῆς διηνεκοῦς ἐπαναλήψεως καὶ παρὰλλαγῆς τῆς Α βασικῆς μελωδικῆς φράσεως ἢ μοτίβου ἀπὸ τὸν Νεοέλληνα ; Καὶ 2ον τίς εἶναι ἡ μουσικὴ Ψυχολογικὴ σημασία τῆς τοιαύτης ἐμφανίσεως ;

Ἡ διηνεκὴς ἐπαναλήψις μιᾶς μελωδικῆς φράσεως δεικνύει κατ' ἀρχὴν, ἀνικανότητα περαιτέρω δράσεως, κινήσεως, παραγωγῆς καὶ νέας δημιουργίας, ἢ δὲ παρὰλληλὴ παρουσιάζει εἰς ἡμᾶς τὸ φαινόμενον τῆς ἀδυναμίας συγκροτήσεως ἀπαράλλάκτου καὶ ἀμεταβλήτου τῆς βασικῆς Α φράσεως περαιτέρω κατὰ τὴν πιθανὴν χρησι-μοποίησιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ λαϊκοῦ τραγουδιστοῦ. Ἡ τελευταία ὁμως αὕτη δεικνύει ἐξ ἀντιθέτου ἐν παραγωγικόν μουσικόν πνεῦμα, ἀλλ' ἀποτελεῖ πάλιν τὸ φαινόμενον αὐτὸ—ἀπὸ μουσικῆς ψυχολο-γικῆς ἀπόψεως—ἀπισθοδρομικότητα. Καὶ ἰδοὺ διατί : Ἀδυνατῶν νὰ συγκροτήσῃ εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἡ μᾶλλον εἰς τὴν Anschauende Phantasie (Χάινζλικ) τὴν πρώτην βασικὴν φράσιν του, τῇ βοηθείᾳ τῆς ὁποίας ἴσως θὰ κατασκευάσῃ, θὰ δώσῃ ὁρισμένην μορφήν εἰς τὸ ὅλον λαϊκόν του ἄσμα κατόπιν, ἐργάζεται ὁ λαϊκὸς μας τραγουδιστής ἀπλῶς μὲ τὸ σύστημα τῆς διηνεκοῦς ἐπαναλήψεως καὶ φυσικῶς τῷ λόγῳ παρὰλλαγῆς, ἐφ' ὅσον καθὼς εἶδομεν ἀδυνατεῖ νὰ συγκροτήσῃ τὴν πρώτην αὐτὴν φράσιν του, ἥτις πολλὰς δὲν εἶναι καὶ ἰδιότης τοῦ ἰδιοκτητοῦ—εἶναι καὶ αὕτη ἴσως ἐξ ἄλλου ἄσματος παρηλλαγμένη. Καὶ εἴμεθα δεδαιώτατοι ὅτι : ἐὰν φωνογραφῆ-σαιμεν ὁλόκληρον τὸ ἄσμα τοῦ Νεοέλλητος λαϊκοῦ τραγουδιστοῦ μίαν, δύο, τρεῖς, τέσσαρς καὶ λοιπὰς φορὰς, μέχρι τελείας ἀποπερατώσεως τοῦ ἀρχετῶν διαστάσεων ποιητικοῦ αὐτοῦ κειμένου, εἴμεθα λέγω δεδαιώτατοι, ἐξετάζοντες ἡμεῖς κατόπιν εἰς τὸ δοκίμιόν μας τὰς Χ ἐπαναλήψεις τοῦ ἰδίου (θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ ἴδιον!) ἄσματος, θὰ παρετηρούσαμεν πάντοτε μι-κρὰς παρὰλληλὰς εἰς διάφορα τῆς μου-σικῆς του μέρη. Καὶ ἡ ἐμφάνισις αὕτη, εἶναι ἀπὸ μορφολογικῆς καὶ ἰδίως ψυχο-

λογικής απόψεως ἀληθῶς ἐν Μανχο της μουσικῆς σκέψεως καὶ αἰσθησεως τοῦ λαικοῦ μας τραγουδιστοῦ. (Ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως καὶ παρατηρήσεως εἰς τὰς Γερμανικὰς χώρας, ἀντελήφθη διὸ ὁ λαϊκὸς τραγουδιστὴς ἐκεῖ, παρὰ τὰς ἐπαναλήψεις τοῦ ἰδίου ὅλου μέλους ἐπὶ χρονικὸν τι διάστημα, δὲν παραλλάσσει ἐν τούτοις, ποτὲ τὴν βασικὴν του ὁλόκληρον μελωδίαν—τὸ τραγουδοῦν τον. Κατόπιν ὁμως τῶν ἀνωτέρω ἐπεξηγήσεων, μὴ φαίνεται περιττὴ ἡ περαιτέρω ἀνάπτυξις τῶν αἰτίων τῆς τοιαύτης καταστάσεως).

Συμπέρασμα : Ὁ Νεοῦλιν λαϊκὸς τραγουδιστὴς, παραδίδεται εἰς τὴν Sinnichk τῶν μουσικῶν φθογγισμῶν, ἐνθουσιάζεται, «χολιμαῖ» εἰς τὸν ἦχον—τὴν μελοποιητικὴν πλουσίως διακοσμητικὴν ἡχητικὴν γραμμὴν, παρασύρε-

ται ἀπὸ τὸν κρατημένον ἦχον ἢ ornamentale τοῦ μελοποιητικοῦ του ποταμοῦ. (Ἴδε ἰδίως τὰ Κλέφτικα, Ἰστορικά, Νανουρίσματα, Μοιρολόγια, Πατινάδες—κόμους κτλ) καὶ ἀγνοεῖ τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἁρμονικὴν μελωδίαν καὶ τὰ ὁρισμένα καὶ σταθερὰ σχήματα.

Μορφολογικῶς καὶ μελοποιητικῶς εἶναι Ἀνατολίτης. Μεταχειρίζεται ἐξ ἀντιθέτου—εἰρησθῶ ἐν τέλει—τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνικοὺς οὐθμοὺς καὶ γένη (ἰδίως εἰς τὰ Χορευτικά) καὶ τὰς ἀρχαίας Ἑλληνικὰς ἢ Βυζαντινὰς κλίμακας. Εἰς δὲ τὸ μέλος πολλῶν ἐκ τῶν ἀσμάτων αὐτοῦ, δέχεται εὐγνωρίσας τὴν ἐπιρροὴν καὶ ἐπίδρασιν τῆς βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μελοποιίας.

ΚΩΝΣΤ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Μουσικὸς Ἐπιστήμων

Δρ. Φίλος. Πανεπιστημίου Βιέννης

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΙΕΡΟΨΑΛΤΩΝ ΛΕΣΒΟΥ

Μετλήθη τῇ 6ῃ Δεκεμβρίου 1929

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Πρὸς τὸ Σὸν Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ
Θρησκευμάτων

Ἀθήνας

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρωμεν
ὑμῖν εὐσεβάστως τὸ κάτωθι :

Ἡ τάξις τῶν Ἱεροψαλτῶν ὡς γνωστὸν ἀποτελοῦσε ἀπὸ τῶν βυζαντινῶν χρόνων προσωπικὸν ἀπαραίτητον εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ τελετουργικοῦ μέρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἀπαρτιζομένη ἀπὸ τάξιν ἀνδρῶν διανοουμένων, καλλιτεχνῶν, βιοπαλαιστῶν, εἰνε ἐκτεθειμένη μέχρι σήμερον ὅσον ἀφορᾷ τὴν μονιμότητα τῶν θεσεων, εἰς τὰς διαθέσεις τῶν ἐκείστοτε ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων, ἐξαρτωμένη ἐν διαφορῶν ἀντῶν περιστάτικῶν αἰτίων ἐπιπορεύουσι τὴν μονιμότητα καὶ τὴν ἁρμονικὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὅλη τοῦ λειτουργήματος αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ἡ ἀνώμαλος αὕτη κατάστασις κρατεῖ εἰς ἀποκαρδιώσιν τὴν τάξιν ἡμῶν, ἡμεῖς διὰ τῆς προνοίας τῶν προϊσταμένων ἡμῶν ἀρχῶν ἠθέλην ἀποκτήσῃ τὴν ἀπαιτούμενην ψυχικὴν γαλήνην διὰ μίαν γόνυμιον καὶ εὐσυνείδητον καλλιτεχνικὴν ἐπίδοσιν πρὸς διάδοσιν καὶ διδασκαλίαν τῆς

ἐθνικῆς μας μουσικῆς καὶ τῆς ἀντιστοίχου θρησκευτικῆς κατανύξεως τοῦ ἐκκλησιαζομένου κοινού.

Διὰ ταῦτα

Ἐπειδὴ ὅλοι αἱ τάξεις ἐπέτυχον τὸ εὐεργέτημα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείσεως τῇ φιλολαϊκῇ προνοίᾳ τῆς Σῆς Κυβερνήσεως, εἰς δὲ διὰ λόγους δικαιοσύνης ἔδει νὰ περιληφθῇ καὶ ἡ τάξις ἡμῶν, μηδὲν ὑστεροῦσα εἰς τὴν καθόλου ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν ἐξισιτησὶν τοῦ συνόλου τῶν πολιτῶν.

Ἐξαιτούμεθα ὅπως καταβληθῇ, ἡ δέουσα μέρμνα καὶ ἐξασφαλισθῇ τὸ εἰσργέτημα τῆς μονιμοποιήσεως καὶ συντάξεως λόγῳ πολυτοῦς ὑπηρεσίας.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Ἐντολῇ γεν. συνεισέσεως

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Παν. Νικητὰς Στ. Μακρῆς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ἘΘΝΙΚὴ Ἐπιθεώρησις
τῆς Ἑλλάδος. Ἐλάβομεν τὰ τεύχη 7ον καὶ 8ον τῆς ὥς ἄνω ἐπιθεωρήσεως, περιέχοντα φιλολογικὴν καὶ ἄλλης γενικῆς φύσεως ὕλην, ἀπερ συνιστῶμεν τοῖς πᾶσι.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ, S

Η ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΤ' ΑΝΑΦΟΡΑΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΝ ΤΕΤΡΑΦΩΝΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 72)

Ἰκανὰ εἶσι τὰ μέχρι τοῦδε γεγραμμένα περὶ τῆς ἀξίας καὶ τῆς ὑπεροχῆς τῆς ἡμετέρας Μουσικῆς· ἀλλ' ὑπολείπονται τινὰ τὰ ὁποῖα εἰς τὸ τεχνικὸν κυρίως ἀναφερόμενα μέρος καὶ οὐ καταλητὰ ὄντα τοῖς ἀμνηστῶσι μουσικῆς, δι' οὗ καὶ μόνους ἐγράφη ἡ παρούσα πραγματεία, ἐμῆλθον νὰ παραλείψωμεν· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῖς καὶ ἐλαχίστην ἔχουσι γνῶσιν τῆς μουσικῆς δὲν τιγχάνουσιν ἄβατος ἐρημία ἐχρίναμεν οὐκ ἀπο σκοποῦ βραχεία τινὰ νὰ ἐκπομπώσωμεν, ἵνα ἀκριβεστέρα γένηται ἡ περὶ τῆς ἡμετέρας Μουσικῆς γνῶσις καὶ μὴ ἐν ταῖς συζητήσεσι παρακρουσθῶσι καὶ ἀποπλανηθῶσιν ἐν ταῖς σκέψεσιν αὐτῶν ὑπὸ ἀμαθῶν ἡλιπολαίων νέοι τε καὶ γέροντες μουσικῆς ἀμωροί.

Τὰ κυριώτερα συστατικά τῆς Μουσικῆς εἶνε ὁ ἦχος καὶ ὁ ρυθμός, ὧν ἄνευ παντελῶς ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ ὑπαρξὶς ὁδῆς καὶ ἁσματος. Καὶ ὁ μὲν ἦχος, τὸν ὁποῖον δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν σῶμα τῆς Μουσικῆς, διαίρεται εἰς τὰς τὰς διαστήματα, δι' ὧν σχηματίζεται ἡ μουσικὴ κλίμαξ· ὁ δὲ ρυθμός, ὅστις εἶνε τοῦτ' αὐτὸ ἡ ψυχὴ τῆς Μουσικῆς, διαίρεται εἰς ἰσόχρονα τεμάχια μέλους, δι' ὧν σχηματίζονται οἱ πόδες τοῦ ἁσματος. Ἡ ἡμετέρα λοιπὸν μουσικὴ κλίμαξ, ἡ βάσις τῆς Μουσικῆς, διαίρει τὸν τόνον εἰς τρία καὶ τέσσαρα μέρη, ἐνῷ ἡ Εὐρωπαϊκὴ διαίρει αὐτὸν εἰς δύο μόνον· κλίμακας δέ, ἡ μὲν ἡμετέρα Μουσικὴ ἔχει ὑπὲρ τοὺς ὀγδοήκοντα, ἡ δὲ Εὐρωπαϊκὴ μόνον δύο. Ρυθμούς αὐτῇ μὲν, ἡ εὐρωπαϊκὴ δηλονότι μουσικὴ, ἔχει ἀπλούς ὁρτίους καὶ περιττοὺς καὶ συνθέτους μόνον ὁρτίους, ἡ δὲ ἡμετέρα—πλὴν τῶν ἀνωτέρω—ἔχει καὶ τοὺς συνθέτους περιττοὺς, οἵτινες εἰς οὐδὲν μέλος εὐρωπαϊκῶν ἀπαντῶσιν. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν Μουσικὴ ἔχει τρία γένη, τὸ διατονικόν, τὸ χρωματικόν καὶ τὸ ἐναρμόνιον. ἐνῷ ἡ εὐρωπαϊκὴ ἐν μόνον γένος ἔχει, τὸ διατονι-

κόν· πλὴν τούτου, ἡ ἡμετέρα Μουσικὴ ἔχει καὶ ἴδια ποιοτικά σημεῖα, φθορὰς ἢ χροᾶς λεγόμενα, διὰ τῶν ποίων σχηματίζει τὰ χρωματικά τετράχορδα πλήρως, ἐνῷ ἡ εὐρωπαϊκὴ πρὸς σχηματισμὸν τοῦ εἰς τὸ χρωματικὸν γένος ὑπαγομένου Πλάγιου Δευτέρου ἤχου καταφεύγει ἐξ ἀνάγκης ἀναποδοράστου εἰς ἐπινειλημμένας ὑφέσεις καὶ διέσεις, ὥς καὶ μόνος ἔχει καὶ διὰ τῶν ὁμοίων τὸ ἡμιτόνιον καὶ τὸν ἡμιόλιον μόνον δύναται νὰ παραστήσῃ. Καὶ εὐρωπαϊκὸν μὲν τοιοῦτον χρωματικὸν ἦχον δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ παραστήσωμεν διὰ διέσεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὁ Εὐρωπαῖος τὸν ἡμέτερον· διότι, ἐπειδὴ οἱ φθόγγοι τῆς εὐρωπαϊκῆς κλίμακας εἰσι δεδεσμευμένοι καὶ ἀμετακίνητοι, οὐδὲν εὐρωπαϊκὸν βόγανον δύναται κατὰ τρόπον πλῆρη καὶ τέλειον νὰ ἀποδώσῃ τὸν ἡμέτερον Πάγιον τοῦ Δευτέρου ἤχου, πλὴν τοῦ τετραχορδου (διολίου), ἐν τῷ ὁποίῳ τὰ διαστήματα ἀφίενται ἐλευθέρως εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ παίχτου. Ἰδοὺ καὶ μία σπουδαιοτάτη καὶ ἀνυπερβλήτος ὑπεροχὴ τῆς ἡμετέρας Μουσικῆς· τί νὰ μνημονεύσωμεν ποικιλοτάτων ἄλλων φθορῶν καὶ δὴ τῶν ἐναρμόνιων τοῦ Τρίτου ἤχου, θαυμασίως ποικιλλουσῶν τὸ μέλος; Ἀλλὰ μὴ καὶ τοῦ ἑτέρου χρωματικοῦ ἤχου, τοῦ Δευτέρου, ἡ κλίμαξ ἔχει ἀντίστοιχον ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ; Μετὰ μεγίστης δυσκολίας καὶ ἀτελῶς πάντοτε δύναται νὰ παραστήσῃ αὐτὴ καὶ τοῦ γλυκυτάτου τούτου ἤχου τὸ μέλος· περὶ δὲ τῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Μουσικῇ ὑπαρχουσῶν χροῶν Ζυγοῦ, Κλιταῦκαί Σπάθης, δι' ὧν δυνάμεθα ἀπταίστως νὰ ἐκφράσωμεν λεπτότατα καὶ ἐκφραστικώτατα τὴν ἔννοιαν πάσης φράσεως καὶ παντός συναισθήματος, οὐδὲ λόγος—νομίζομεν—πρέπει νὰ γένηται, καθόσον καὶ αἱ χροαὶ αὗται εἶνε ἀγνωστοὶ εἰς τὴν τετράφωνον μουσικὴν, μόνον τόνους καὶ ἡμιτόνια παραδεχομένην καὶ ἀδυνατοῦσαν καὶ ἀκαλονθίαν νὰ παραστήσῃ πολυφωνικῶς τοὺς ἦχους τῆς Ἐκκλησ. ἡμῶν Μουσικῆς, οἵτινες ἀπὸ τῶν

σικῆς, γινομένην ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπὸ
τῆς Ἐκκλησίας ἐναρμόνιως μετέδωκε
ἐπὶ τοιαύτῳ ἀεὶ καὶ ἀποδομένη ὡς ἀνεκδιέ-
στην καταρτιστικῶν ποσῶν Σχολείων το-
τῆς Ἁγγέλος τυγχάνων ἐκ τῶν μουσι-
κῶν καὶ τοιαύτων σφαιρῶν ὡς ἐκ
τῆς Πρωτευούσης.

ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΥΣ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΥΣ

Εὐχαριστοῦνς πληρ. οὐμεθα δι' αὐ-
τὸ ἐν Νεᾷ Κοκκινίᾳ τοῦ Παιραϊῶς Ἰβρι-
δὲν Ὁδαῖον (Παράρτημα τοῦ Μουσικ.
Λυκείου Ἀθηνῶν) τὴν Βυζαντινὴν
σικὴν προσεφέρθη πάνν εὐγε· διὰ τὴν
δασκὴν δ' Δρ. τοῦ Πανεπιστημίου τῶν
ἐπιστ. τῆς ἀρχαίας μουσικῆς καὶ δι-
δασκ. τῶν ἑλληνιστικῶν καὶ βυζαντινῶν
χερίων Κωνσταντίνου κ. Ἰακώβου Ναν-
τασιάνου· ὁ δὲ διδασκόμενος, Ναν-
τασιάνου· ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας τῆς
Μουσικῆς, φυσικῆς, ἀκουστικῆς, αἰ-
σθητικῆς, ἱστορικῆς, τῆς ἀρχαίας
ἡλικίας, ἀπὸ τῆς Νέας Ἰωνίας, καὶ
ἐκ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς ἱ. Νεῶν τοῦ Προφ.-
τηρίου ἡλικίας τῆς ἀρχαίας.

AMPLITUDE REDUCTION FOR STATIONARY TONAL

[illegible]

Ευχαριστούμε θερμά τον κ. Γεώργιο Κουφόπουλο, διευθυντή του Κέντρου Ερευνών της Εταιρείας «Εκπαιδευτική Μελέτη», για την άμεση απάντησή του στην ερώτησή μας σχετικά με την διδασκαλία της αγωγής στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση.

ΑΝΩΤΕΡΟ ΕΚΛΕΓΤΟΡ ΤΕΛΕΦΑΝΤΟΝ
ΕΝ ΣΥΡΟ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

· Ὁ Ἰωάννης λέγει· ἡμῶν ἐκ Ἰερου-
σόου ὁ προφήτης τῆς ἑβραϊκῆς Μαρ-
τυρίας εὐρεῖται, Τίτου τοῦ ἀντιπάλου
ἐκ τῆς ἀπορίας ἀποστάσει καὶ ἰα-
φαινεῖται κλάδος καὶ ἐκδοκῶνται τῇ
προσέγγισι καὶ εὐδὲν ἀν τῆς βυζαντι-
νῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμεῖς Μοσαϊστῆς, ὡς
καὶ τὴν ἀλλοτρίωσιν καὶ ἀποστρέφειν καὶ
πολλοὶ καὶ κλάδοι ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ
αὐτοῦ, ἀπὸ πύργου Ἰερουσόου καὶ τὴν ἐ-
κδοκῶν· Ὁ μακάριος ὁ Μελέτιος

Төрөлжөө ба зориулалтын үндэс
болгоныг тооцон Хэлтсийн албан
хүнийг, Хүмүүжил, Гүн ухаан, Үнэнчлэл,

της Μητροπόλεως Σύρου Πρόεδρος, Ἀ-
λέξανδρος Μπασιμάνης, Ἀντιπρό-
εδρος, Δ. Δραγάσης, Γεν. Γραμματεὺς,
Μ. Φύπρος, Ταμίας καὶ Σ. Παναγόπου-
λος, Ἡλ. Ἐλευθεριάδης καὶ Γ. Φώσκο-
λος, Σύμβουλοι.

ΣΥΝΑΦΕΣΜΟΣ

REMOVING WATER RIGHTS TO MAKE A DEAL

Τὴν Κυριακὴν, 25 Ἰανουαρίου
γοντο αἱ ἐκτελέσεις τῶν ταφῶν
τοῦ ἱεροσολύμου Ἰωάννου τοῦ
Μετανοήτου (1899-1909),
καθ' ἃς μετέστησαν Πρωτοπρεσβ. δ κ. Κ.
Δ. Παπαδημητρίου, Πρωτοπρεσβ. τῆς
Μεσοπόρου τοῦ ἱεροσολύμου Σπυρίδων
Ἀντισυνεργός δ κ. Β. Χριστοπούλου,
Καθηγητὴ τῆς Μουσικῆς, Κ'. Ἀντι-
πρωτοπρεσβ. δ κ. Γ. Β. Τσαλικοῦδης
προσέφυλλαν τὸν Π. Νόμον τῆς ἑστέρας
τοῦ Ὁμοῦ τοῦ Γενικοῦ Συνεδρίου δ κ. Π.
Παρασκευάσιμος, Πρωτοφύλακ. αὐτοῦ
Ἰωάννης Ἀνδριανίδης καὶ Ἄγγελος
Παπαδόπουλος, ἱεροσολύμου δ κ. α. Δ. Πάουλος
Πρωτοφύλακ. τῆς Ἀκαδημαϊκῆς
τοῦ Δ. Ἀκαδημίας, Πρωτοφύλακ. τοῦ
Ἱεροῦ Ἰνστιτούτου (Γραμματεῖα), Φ.
Τακτοπούλος, Πρωτοφύλακ. τοῦ Ἱεροῦ
Πατρικίου Κυριακοῦ καὶ Ἀκαδημίας
ἀντιπρωτοπρεσβ. αὐτοῦ Ἰωάννης τοῦ
Ἱεροῦ Πρωτοφύλακ. αὐτοῦ Ἰωάννης Πάου-
λος, Γραμματεὺς δ κ. Κ. Μαυρίδης, Πρω-
τοφύλακ. τῆς Ἀγίας Σοφίας Πάουλος.
Ἐπειρὴ τῆς Πρωτοφύλακ. δ κ. Γ. Σαυ-
ματόπουλος, ἱεροσολύμου, Εὐδ. Γραμμα-
τεὺς, αὐτοῦ δ κ. Αἰμιλιανὸς Πρωτοφύ-
λακ. τοῦ Ἱεροῦ Ἰνστιτούτου (Γραμματεῖα).

[illegible]

Μεταπολιτατε,
Ἡμεῖς οἱ 12, ἐκλεγ. ν.π. ἀποστολῆς
χρὸς ὡς Δ. Συμβ. τοῦ Συνεδρίου καὶ
ἱερῆς «Ρωμ. αὐτ. ὁ Μ. Π. ὁ
ὁ αὐτ. ἀποστόλων» ἡμεῖς οὖν με-
ληταὶ καὶ καθῆκον νὰ παροιστήσῃ
μετ' ἐκείνων τῆς ἱερ. Μεταπολιτατε,
τοῦ νὰ ζητήσωμεν τὰς πατρικὰς ἐκεί-
νης καὶ ἐλλογίας

Η έκτασας του ενδιαφέροντος, πάντως, μετασχηματίζεται συνεχώς, και έτσι από άρρωστο ή ασθενή γίνεται πλέον άρρωστη ή ασθενής, αποκλειστική εκ του παρανοητικού του Συνδέσμου, όπως άλλωστε γινόταν

[illegible]

¹⁰ Ὁ Γαλιλαῖος τὸν Ἰησοῦν εἶπε, ὅτι
κατακτάς, Μάθητάς σου εἶμι, καθὼς
ἐπαινεῖς, ὅτις εἰσέλθεις εἰς τὴν πόλιν
ἐκείνην, καὶ εὐαγγελίσῃς ἐκεῖ.

[illegible]

Κατὰ καλὴν σύμπτωσιν εἰς τὸ σημε-
 ριὸν Συμβουλίου ἐπὶ ταυροκότῳ
 μουσικοὶ τῶν κεντρικωτέρων Ἱ. Ναῶν
 τῆς Πρωτευούσης καὶ τοῦτο εἶναι, νο-
 τῶν ἀποστολῶν τῆς ἐκκλησίας
 τοῦ Συνδ. ἥτις ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ χρό-
 νον ἀποστολῶν ἡ ἐκτίσας ἀνθρώπων
 ἡμῶν καὶ ἀγαπητῶν, ἀλλ' ἀναρ-
 ρῶν ἀποστολῶν εἰς τὸ σημε-
 ριὸν ταυροκότῳ ἐπὶ ταυροκότῳ
 καριώτατε, ἡ σπουδαία ἀποψὶς ἡ προ-
 ἔχουσα σήμερον καὶ διὰ τὴν ὅποιαν εὐ-

[illegible]

Ο Μανώλης Σπυριδίου, διευθυντής του τμήματος, δήλωσε ότι οι κάτοχοι των αυτοκινήτων, οι οποίοι δεν έχουν την άδεια της διαμονής στην Ελλάδα, θα πρέπει να πληρώσουν το πρόστιμο, να καταβάλουν το ποσό των 100 ευρώ και να πληρώσουν το κόστος της αλλαγής της άδειας διαμονής με σκοπό την επίλυση του ταχύτερου προβλήματος στην τήν ιδέα αυτήν, εξήγησε διευκρινίζοντας ότι θα υποστηρίξει τα θέματα αυτά του κλάδου.

Κατ' αὐτάς θά συνέλθωσιν εἰς κοι-
νήν αὐσκεψιν ὑπὸ τὴν Προεδρείαν
Μακαριωτάτου οἱ ἀντιπρόσωποι ὅλων
τῶν ψαλτικῶν Συλλόγων Ἀθηνῶν καὶ
Ἐπαρχιῶν, διὰ τὰ θέσσαι τὰς βάσεις
τῆς ἐνώσεως εἰς μίαν Πανελλήνιον Ἐνω-
σιν τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἱεροψαλτῶν.
Τὴν Τρίτην (28 Ἰαν.) τὸ αὐτὸ Συμ-
ῆλθον ἐπὶ τὸ ἑκκλῆσιον τῆς ἁγίας
Πατρὸς καὶ τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου
ἐνεργείας ὑπὲρ τῆς πανταχόθεν ἐκ-
συμπεριληφθῶσι καὶ οἱ ἱεροψάλται,
καθὸ κληρικοὶ καὶ αὐτοὶ κατὰ τοὺς

100

100

10

10

000-000000

100

Και ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμεῖς καὶ οἱ εἰς τὴν αἰωνίαν αἰωνίαν

00-VA-0-0 / 0 05 77 100V 01 00-00 00-70 00V - 0 - 0 - 0

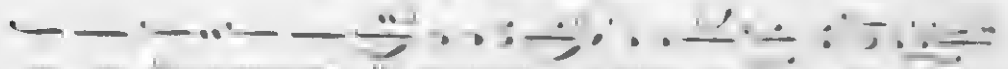
21/10/2019

† $\text{H}^1(\mathbb{R}^n, \mathbb{R}) = 0$ if $n \leq 1$, $\text{H}^1(\mathbb{R}^n, \mathbb{R}) = \mathbb{R}$ if $n = 2$, and $\text{H}^1(\mathbb{R}^n, \mathbb{R}) = \mathbb{R}^n$ if $n \geq 3$.

[illegible]

εἰς τὴν πόλιν ἡμεῖς ἐλθόντες

[illegible]

1997-1998

[illegible]

Ε λε η μον ε

$$\gamma \varepsilon \lambda \quad 0 \quad 0 \quad 0 \leq \min \quad 0 \leq \max \quad 0 \leq \min \quad 0 \leq \max$$
[illegible]

The *Journal of Management Education* is a leading journal in the field of management education. It publishes research, theory, and practice in the field of management education. The journal is published by the American Management Education Association (AMEA). The journal is published quarterly. The journal is published by the American Management Education Association (AMEA). The journal is published quarterly. The journal is published by the American Management Education Association (AMEA). The journal is published quarterly.

Table 1. The number of cases of *Salmonella* infection in the United Kingdom, 1980-1990

[illegible]

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ

Topic: Displacement Home

Ηχος Δι χ

Πατερ ερα Υιόν και Α αγιον Πνεε
μα εν Δοξα σου πατρός αμην
Αντιφώνη
Ελεον ειρη η η νης
Θυσι αναι νε ε σε ως
Και με τα του πνευμα το οος σου

ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΑ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

Abstracts and comments on the following articles are available in French in the French edition of the *Journal of Interpersonal Violence*, 16(10), 1100-1101.

[illegible]

καὶ σκέψεων τῆς ὑμετέρας μουσικολογικ-
 ῆς ἐπὶ τῶν τοιαύτων διασθημάτων
 σικῆς καὶ ἄλλων μουσικῶν θεμάτων, ἡ
 μετὰ πολλῆς ψαύτως ἐπιμελείας καὶ

[illegible]

ἐκκλησιαστικά τε καὶ δημῶδη ἄσματα
καὶ ἐν γένει αἱ πολλοῦ λόγου ἀξίαι
καὶ ἐπιστημονικαὶ πραγματεῖαι ὁμῶν
τε καὶ ἑτέρων διαπρεπῶν λογίων καὶ

ἔσονται συγκινοῦσαι βαθύτατα καὶ μὲν πα-
ρὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο περιοδι-
κῶς ἐπιδείκνυνται ὀντισζον καὶ τὰς αἰ-
τίαις ἀποδοτικαί· καὶ οὕτως ἐξήλθοντες
ἐκ τῆς ἀφ' ἧς ἐκείνη ἀπέβησαν (ἴδας, ἀναντιρρήτως
ἀποδείκνυνται) διὰ τὴν διακρίτην
καὶ τὴν ἀποδοτικὴν ἀναγκαίως ἀποδεικνύ-
ονται ἀποδοτικαί· καὶ οὕτως ἐξήλθοντες
ἐκ τῆς ἀφ' ἧς ἐκείνη ἀπέβησαν

ἡ ἀποστολή καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐργασίας τῆς ἐκκλησίας ἐκτείνεται ἐν πᾶσι τοῖς τομέσιν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐν πᾶσι τοῖς τομέσιν τῆς κοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου. ἡ ἐκκλησία ἀποστολὴ καὶ ἐκτέλεσις τῆς ἐργασίας τῆς ἐκκλησίας ἐκτείνεται ἐν πᾶσι τοῖς τομέσιν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐν πᾶσι τοῖς τομέσιν τῆς κοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου. ἡ ἐκκλησία ἀποστολὴ καὶ ἐκτέλεσις τῆς ἐργασίας τῆς ἐκκλησίας ἐκτείνεται ἐν πᾶσι τοῖς τομέσιν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐν πᾶσι τοῖς τομέσιν τῆς κοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου.

[illegible]

On the other hand, if $D_1 = 0$ and $D_2 = 0$, the solution is $\phi = 0$ and $\psi = 0$. If $D_1 = 0$ and $D_2 \neq 0$, the solution is $\phi = 0$ and $\psi = D_2 \exp(-\lambda_2 z)$. If $D_1 \neq 0$ and $D_2 = 0$, the solution is $\phi = D_1 \exp(-\lambda_1 z)$ and $\psi = 0$. If $D_1 \neq 0$ and $D_2 \neq 0$, the solution is $\phi = D_1 \exp(-\lambda_1 z) + D_2 \exp(-\lambda_2 z)$ and $\psi = D_2 \exp(-\lambda_2 z)$.

(1) $\Delta p = \frac{1}{2} \rho v^2$ (dynamic pressure) is the pressure difference between the stagnation pressure and the static pressure. It is the pressure difference between the pressure in the fluid at rest and the pressure in the fluid in motion. It is the pressure difference between the pressure in the fluid at rest and the pressure in the fluid in motion.

καὶ ἀπαραίτητος ἡ
ταλλήλου μουσικοῦ
ὄργάνου ἀπὸ περιω-
σμένου, ἀναπληροῦ μέγα κενὸν ἐν τῷ

[illegible]

Η επισημοποίηση της εθνικής οδο-
της οδού, σε γεωλογικά και
ορογραφικά στοιχεία, ως το

• **ЭНЕР. А. ПАПАДΗΜΟΥ**

ΣΗΜΕΙΩΜΑ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΥ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ (1827)

γίνεται και όταν εἰς τὸν αὐτὸν χαρακτη-
ρα ὑπάρχῃ Δίγυρον και Ἀπλή οὕτως:

π $\frac{1}{q}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ ἢ Τρίγυρον και Ἀπλή οὕτω
 $\frac{1}{q}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ και οὕτω καθεξῆς.

γ) Σημεῖα διττὴν ἐνέργειαν ἔχοντα.

§ 54. Τὸ Ἀργὸν (°), γραφόμενον οὕ-
τως: π $\frac{1}{q}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ ἔχει διττὴν ἐνέργει-
αν, διότι ἐνεργεῖ και ὡς γυργὸν και ὡς
Κλάσμα και ἀπαιτεῖ, ἵνα τὰ μὲν Κεντή-
ματα δαπανήσῃ μετὰ τοῦ ἴσου ἓνα
χρόνον, τῶν Κεντημάτων λαμβανομένων ἐν
τῇ ᾄρσει, ὥσει εἶχον Γοργόν, ἡ δὲ ἀξία τοῦ
Ὀλίγου ἀνέστηθῇ κατὰ 1 χρόνον· ἀναλύεται

δὲ οὕτω: $\frac{1}{q}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$

§ 55.— Τὸ Δίγυρον (°) γραφόμενον
οὕτω: $\frac{1}{q}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ συνανῶναι μὲν εἰς
ἓνα χρόνον μετὰ τοῦ προηγουμένου χα-
ρακτήρος τὰ Κεντήματα, ὥσει εἶχον Γορ-
γόν, ἀνέσταναι δὲ τὴν ἀξίαν τοῦ Ὀλίγου
κατὰ δύο χρόνους και ἀναλύεται οὕτω:

$\frac{1}{q}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$

§ 56.— Τὸ Τρίγυρον (°) ἀνέσταναι τὴν ἀ-
ξίαν τοῦ Ὀλίγου κατὰ τρεῖς χρόνους,
ἀφοῦ τὰ Κεντήματα ἐκφωνηθῶσιν ἐν τῇ
ᾄρσει, ὥσει εἶχον Γοργόν. Γραφόμενον
δὲ οὕτω: π $\frac{1}{q}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ ἀναλύεται οὕτω
 π $\frac{1}{q}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Περὶ τῶν σημείων τῆς ποιότητος ἢ τῶν ἀχρόνων ὑποστάσεων.

§ 57. Τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζο-
μεθα πρὸς καλλωπισμὸν τοῦ μέλους και
τὰ ὁποῖα δίδουσιν εἰς τοὺς χαρακτήρας
ποιότητά τινα (ἐκφρασιν) κάπως διάφο-
ρον τῆς ἰδικῆς τῶν, καλοῦνται σημεῖα
τῆς ποιότητος ἢ ἀχρονοι ὑποστά-
σεις. Ἡ δὲ ἐξηγητικὴ αὐτῶν διὰ μόνης
τῆς φωνητικῆς διδασκαλίας ἐπιτυγχάνε-
ται.

§ 58.— Τὰ σημεῖα τῆς ποιότητος ἢ αἱ
ἀχρονοι ὑποστάσεις εἶνε ἔξ, τὰ ἑξῆς:

Τὸ Ψηφιστὸν ἢ Ὀξεῖα \sim
Ἡ Βαρεῖα \searrow
Τὸ Ἀντικένωμα \rightarrow
Τὸ Ὀμαλὸν \rightarrow
Τὸ Ἐτερον ἢ Σύνδεσμος \sim
Τὸ Ἐνδόφωνον \sim

§ 59.— Τὸ Ψηφιστὸν ἢ Ὀξεῖα
(\sim) σημαίνει ὅτι ὁ ἐπ' αὐτοῦ χαρα-
κτήρ φθέγγεται μετὰ τινος ζωρότητος
ἢ δυνάμεως και ζητεῖ ἐμπροσθεν κατιόν-
τας πάντοτε και ἰσοχρόνους αὐτοῦ χα-
ρακτήρος.

Τὸ Ψηφιστὸν τίθεται κάτωθεν τοῦ
ἴσου και τῶν ἄλλων ἀνιόντων χαρακτή-

ρων, πλὴν τῶν Κεντημάτων. Τίθεται δὲ
και κάτωθεν τῶν κατιόντων χαρακτήρων,
ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μετὰ τοῦ
κατιόντος χαρακτήρος και τοῦ Ψηφιστοῦ
παρατίθεται Ὀλίγον \sim , τὸ ὁποῖον
οὐδεμίαν ἔχει ἐνέργειαν, ἀλλὰ τίθεται,
διότι τὸ μέγεθος τῶν κατιόντων χα-
ρακτήρων εἶνε δυσανάλογον πρὸς τὸ μέγε-

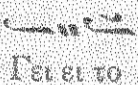

θος τοῦ Ψηφιστοῦ, ὥς $\frac{1}{q}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$
 \sim $\frac{1}{q}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$

§ 60.— Ἡ Βαρεῖα (°) ἀπαιτεῖ, ὅ-
πως ὁ χαρακτήρ, ὅστις ἔπεται, ἀπαγγελ-
θῇ μετὰ τινος βάρους εἰς τὸσπον, ὥστε
να διακρίνεται ἢ ἐπ' αὐτοῦ ἐνέργεια αὐ-
τῆς ἀπὸ τοῦ προηγουμένου και ἀπὸ τοῦ
ἐπομένου χαρακτήρος. Προγράφεται δὲ ἡ
Βαρεῖα πάντων τῶν χαρακτήρων, πλὴν
τῶν Κεντημάτων και τῆς Ὑπορροῆς.

Σημ. Τὸ Ψηφιστὸν και ἡ Βαρεῖα
δύνανται να ὀνομασθῶσι και τανιστικά
σημεῖα, διότι χρησιμεύουσι διὰ τὰν τανι-
σμὸν τῶν χαρακτήρων.

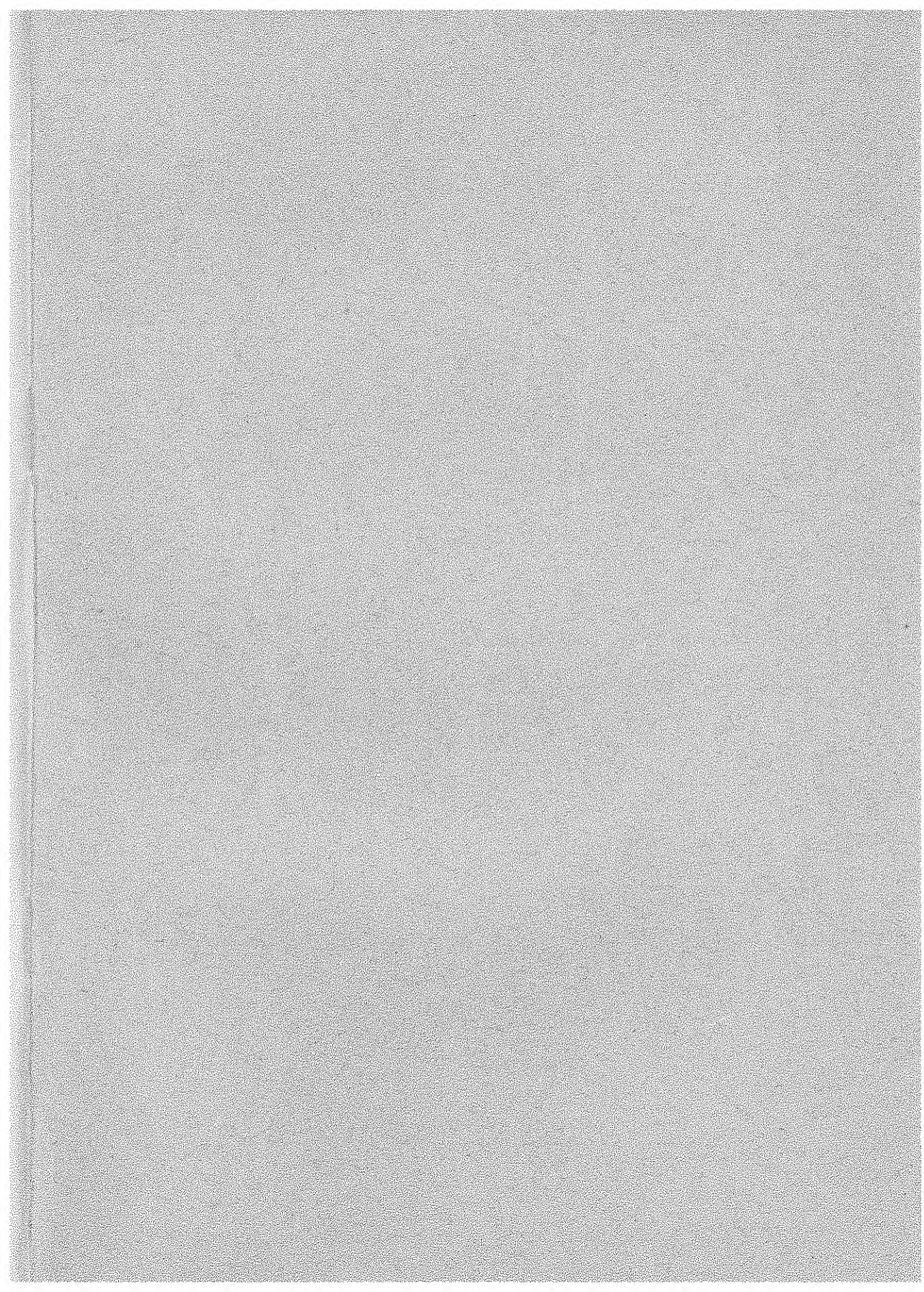
(Ἔπεται συνέχεια)

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ

Σελὶς	78	στίχος	4	ἀντὶ		ἀνάγνωθι	
»	85	»	11	»		»	
»	91	»	18	»		»	
»	92	»	1	»		»	

Σελ. 97 στίχ. 3 καὶ 22 ἀντὶ προλαμβανόμενος ἀνάγν. προσλαμβανόμενος

»	121	»	3	»		»	
»	121	»	10	»	γειολφινὸ	»	γιολφινό.
»	127	»	20	»	παρακείμενον αὐτῷ	»	πρὸ αὐτοῦ.
»	127	»	25	»		»	

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡ. 10

Διαρκής παρακατάθεση όλων των
τευχών του «Μουσικού Κόσμου» ει-
ναι τῇ βιβλιοπωλείῳ «Ἀστὴρ-Παργα-
σός», ὁδὸς Ἀκαδημίας ἀριθμὸς 79B
πλησίον πλατείας Κάνιγγος.